

Kimmie: SÆBE

Jeg skænker maden op på tallerkener til os alle tre. Pasta til min søn. Igen en dag, hvor 90% af hans indtag er gluten, men jeg lukker øjnene for lige netop det.

Sønnen har fået lov at have sin hundebamse Anna på bordet, og straks fortæller ham om dens brune øjne.

Jeg fandt dem i skoven, siger han, og jeg spørger: "hvor i skoven?"

Uden en mine fortæller han, at han gravede dem op i jorden, og at de kommer fra et dødt menneske.

De mundfulde mad, jeg nåede at indtage, sidder allerede helt oppe i halsen.

Min mand kom til at grine, men skjuler det. Alvoren i sønnens ansigt er ægte.

Jeg fortæller om min hund, jeg havde, da jeg voksede op, og at den blev kørt ned og døde.

Sønnen spørger, hvor den er i dag, og jeg siger: "Den er begravet i mormors have".

Jeg ved, det ikke er sandt, for hunden blev kørt på sæbefabrikken, da den ikke havde navneskilt på.

En larmende maskine buldrer, brager med tusind dyreskrig.

En kødhakker, som omdanner det beskidte til det rene.

Sønnen ser på mig og lyser op.

"Men, men ..." stammer han i sin iver.

"Jeg kan jo trylle! Vi skal bare grave dem op, og så kan jeg trylle den ikke-død."

Jeg smiler, men jeg kan mærke, jeg skal kaste op.

"Jeg skal lige ...", når jeg at sige, da jeg rejser mig hurtigt fra bordet og næsten løber ud på badeværelset.

Jeg brækker mig i kummen. Igen og igen.

Et foster lander i mine hænder.

"Er du okay?", råber sønnen.

Jeg sluger fosteret. Vasker mine hænder i sæbe, tænker på min hund.

Lover at ringe til lægen.